

NOVĂȚEANUL

Publicație lunară independentă

ORAȘUL NOVACI ❖ Anul IX, Numărul 100 ❖ Sâmbătă, 23 Octombrie 2021 ❖ ISSN 2392 - 6961

După 8 ani de apariție neîntreruptă FELICITĂRI MEMBRILOR COLEGIULUI DE REDACȚIE ȘI TUTUROR COLABORATORILOR PUBLICAȚIEI „NOVĂȚEANUL”

Încă din 2012 când am devenit primarul orașului Novaci, printre alte gânduri pe care le aveam, era și înființarea unui ziar local, o oglindă în care să privească novăcenii și în care să se prezinte tot ceea ce se face în oraș pe timpul mandatului meu. Această posibilitate s-a ivit în vara anului 2013, cu puțin timp înainte de a avea loc „Zilele orașului Novaci”, când, împreună cu câțiva colaboratori am hotărât să tipărim o publicație lunară, potrivit posibilităților noastre financiare. Publicației i s-a dat numele „Novățeanul” și iată că „Novățeanul” a ajuns la numărul 100, după opt ani de apariție neîntreruptă. Este meritul membrilor Colegiului de redacție care s-au străduit ca lună de lună „Novățeanul” să ajungă în casele novăcenilor, motiv pentru care, în numele meu personal, al Primăriei și Consiliului Local al Orașului Novaci, țin să-i felicit și să le mulțumesc pentru tot ce au făcut și fac pentru comunitatea novăceană.

După cum ați observat, „Novățeanul” apare lunar, neîntrerupt de opt ani, îl distribuim gratuit novăcenilor și celor care ne vizitează orașul. Cunosc faptul că este bine primit de novăceni, că este apreciat și așteptat lună de lună, de 100 de luni, cu mare curiozitate și nerăbdare. „Novățeanul” este o publicație bogată în conținut, realizată în condiții grafice excelente de Tipografia S.C. Prod Com S.R.L. Târgu-Jiu, căreia îi mulțumesc pentru faptul că ne sprijină în tipărirea și apariția la timp a publicației.

Faptul că publicația „Novățeanul” este apreciată de novăceni, că o așteaptă lună de lună cu interes și bucurie, mă determină să îndemn Colegiul de redacție să continue acest frumos demers în folosul comunității novăcene pentru a demonstra că Novaciul este o localitate de frunte, așa cum am visat-o înaintașii noștri.

În final, aș dori ca să ni se alătore în acest frumos demers cât mai mulți colaboratori, să ni se alătore și cei cu posibilități financiare, firme, obști, persoane fizice. „Novățeanul” este o publicație a tuturor novăcenilor și trebuie sprijinită de toți novăcenii.

Încă odată, FELICITĂRI MEMBRILOR COLEGIULUI DE REDACȚIE, tuturor colaboratorilor, cu îndemnul de a merge mai departe. Novaciul trebuie să rămână așa cum este cunoscut: una dintre localitățile de frunte ale județului, Olteniei și Țării, în toate domeniile vieții economico-sociale și culturale.

PRIMARUL ORAȘULUI NOVACI
Dr. ing. DUMITRU LEUȘTEAN

Sfântul Dumitru să vă aducă sănătate și putere să luptați pentru idealurile dumneavoastră. Să aveți parte numai de clipe minunate, bucurii și fericire alături de cei dragi.

Ia mulți ani!

PRIMARUL ORAȘULUI NOVACI
Dr. ing. DUMITRU LEUȘTEAN

NOVĂȚEANUL - 100

Prin 1995 am scos primul număr al revistei „Miorița novăceană”, periodic al Casei de Cultură Novaci și Fundației Culturale „Glasul Carpaților”, care în anul 2008, înainte de pensionare, ajunsese la numărul 24. A mai rezistat vreo 2 numere și a dispărut; nimeni nu mi-a cerut sprijinul.

În luna martie 2002, împreună cu domnii profesori Dumitru Bondoc, Dumitru Micu Popescu și Gheorghe Popescu, am scos primul număr al publicației care se dorea lunară „Cuget novăcean”, numai că s-a stins foarte repede, după doar trei numere.

În anul 2013, la un an și ceva după alegerea ca primar a domnului dr. ing. Dumitru Leuștean (asta se întâmpla pe la începutul lunii august 2013), am venit cu propunerea de a scoate o publicație lunară la Novaci. Ideea a fost nu doar împărtășită, ci chiar susținută.

Așa se face că în septembrie 2013, cu prilejul „Zilelor orașului Novaci”, am scos primul număr al publicației pe care am ținut să-i dăm denumirea „Novățeanul”. Îmi amintesc cu mare plăcere de editorialul apărut pe prima pagină, editorial semnat „Redacția”, deși îi aparținea doamnei

Vințanu a fost și rămâne un om dedicat trup și suflet Novaciului, localitate în care s-a născut, a copilărit și i-a rămas în inimă pentru totdeauna. Apoi, ni s-au alăturat prof. Otilia Giurca, prof. univ. dr. ing. Dumitru Romulus Târziu, prof. Ion C. Duță, General (r) Ion Staicu și nu în ultimul rând Cristian Grecoiu, care număr de număr vine cu evenimente din trecutul istoric al Novaciului. De ceva vreme ni s-a alăturat doamna profesoară Alina Ramona Țicu, o bună cunosătoare a problemelor din învățământul novăcean și a istoriei țării și poporului român.

Au fost și alți colaboratori: ing. Petre Albăstroi, prof. univ. dr. Gheorghe Țiclete etc.

Este ceva extraordinar că am ajuns la cel de-al 100-lea număr al publicației „Novățeanul”, adică 100 de luni de apariție neîntreruptă din septembrie 2013 încoace, adică de opt ani.

Am văzut păreri de câtorva realizatori și colaboratori ai publicației „Novățeanul” cu prilejul apariției acestui număr jubiliar – 100. Mă simt onorat pentru laudele care mi s-au adus, dar publicația „Novățeanul” nu putea să ajungă la acest număr doar cu sprijinul meu. De aceea, eu consider că laudele trebuie adresate întregului Colegiu de redacție, colaboratorilor. De asemenea, subliniez sprijinul permanent al Primăriei orașului Novaci, personal al domnului Primar Dumitru Leuștean, în continuitatea publicației, în asigurarea finanțării apariției publicației.

La fel, aș putea spune că și unele obști au sprijinit apariția publicației: Buicești, Banca Gilortul, Pociovaliștea, cam puțin este adevărat, dar altele deloc sau aproape deloc. Chiar nu au posibilități să susțină 1-2 numere într-un an?

Nu în ultimul rând subliniez sprijinul Tipografiei S.C. Prod Com S.R.L. Târgu-Jiu, în frunte cu domnul director Dumitru Cinculescu și tehnoredactorul Rodica Teiși, care lună de lună ne-au ajutat ca publicația să apară la timp și într-o grafică excelentă.

După cum știți, publicația „Novățeanul” apare lunar, se distribuie gratuit tuturor celor care ne apreciază și ne iubesc. Suntem extrem de mulțumiți să știm că suntem apreciați pentru ceea ce facem pentru comunitatea novăceană. Trebuie știut și faptul că ceea ce facem, facem pentru Novaci și novăceni, fără nici un fel de stimulent financiar sau material. Stimulentul nostru sunteți dumneavoastră, dragi cititori și ne bucurăm atunci când simțim că ne așteptați și apreciați lună de lună.

Am primit mai multe mesaje din partea cititorilor noștri. Vă mulțumim pentru aprecieri și pentru îndemnul de a merge mai departe. Suntem convinși că apariția unei publicații lunare la Novaci este un lucru bun și că novăcenii merită acest lucru.

În ceea ce ne privește, vom încerca să mergem mai departe. Ne dorim o mai largă colaborare.

Constantin DĂRVĂREANU

profesoare Mădălina Popica, dar care a dorit să fie semnat cu numele redacției. Citez din editorial: „...„Novățeanul”, aflat azi la prima ediție, se vrea o apariție de suflet a locuitorilor orașului de la poalele Parângului. ... De ce „Novățeanul”? Pentru că va fi o foaie a locuitorilor de aici, va fi oglinda vieții acestora și pentru a ne convinge că Novaciul NU este „locul unde nu se întâmplă nimic”.

Totul a mers bine o perioadă. Au venit și momente mai grele când aveam impresia că „Novățeanul” va avea soarta publicației „Cuget novăcean”. Motivele sunt multe și nu e cazul să ni le reamintim.

A venit un moment de cotitură când am apelat la prof. univ. dr. Nicolae Vințanu, un profesionist în ale scrisului, cel care ani de zile a publicat în ziare și reviste de specialitate. A fost o alegere extraordinară. Domnul prof. Nicolae

100 DE LUNI DE LA APARIȚIA NEÎNTRERUPTĂ A PUBLICAȚIEI „NOVĂCEANUL”

Îmi propusesem ca în acest număr jubiliar, 100, să scriu despre cartea „Pași peste timp”, autor, Constantin Dârvăreanu (lăsați-mă să-i zic Dinică, așa cum l-am cunoscut și care nu și-a dezmințit niciodată deplinul înțeles al diminutivului său).

Citind cartea, pe lângă condiția scriitoricească, se observă însă și talentul de gazetar-reporter, om de presă, urmare a mai multor cursuri la care a participat la Studioul de radio Craiova și Târgu-Jiu, ori a colaborării la diferite cotidiane din Gorj și Craiova. Calitatea de gazetar-reporter se vede și mai bine din scrierile sale în publicația lunară, independentă „Novăceanul”, publicație susținută de dânsul număr de număr, cu sprijinul financiar al Primăriei Orașului Novaci și câtorva obști, de la început și până astăzi, când timpul măsoară a 100-a apariție a „Novăceanului”, moment de jubileu.

Dinică, m-a rugat să scriu mai puțin despre carte și să înserez câteva impresii despre publicația noastră „Novăceanul”, având în vedere că în octombrie anul acesta s-au adunat 100 de luni de când „Novăceanul” apare lună de lună, fără întrerupere.

Aș începe cu bucuria că la Novaci apare o asemenea publicație, cum rar se găsește prin țară, având în vedere conținutul, diversitatea tematică, grafica deosebită, coloritul și strădania Tipografiei S.C Prod Com S.R.L Târgu-Jiu pentru ca fiecare număr al publicației să fie la înălțimea renumelui de care se bucură Novaciul în țară și nu numai.

Apoi faptul că în septembrie s-au împlinit opt ani de la prima apariție (7 septembrie 2013), ne demonstrează că publicația „Novăceanul” a rezistat, fără întrerupere, 8 ani, ceea ce ne face să fim mândri că printre noi au trăit și trăiesc oameni de seamă care cu toate puterile lor au muncit pentru ca Novaciul să fie o localitate cunoscută nu numai în țară ci și peste fruntariile ei, fiindcă publicația ajunge și la mulți novăceni care trăiesc în S.U.A, Canada, Marea Britanie, Franța, Norvegia, Italia etc.

În al treilea rând, trebuie scoasă în evidență contribuția substanțială a Colegiului de redacție, în frunte cu redactorul șef, Constantin Dârvăreanu și redactorul șef adjunct, prof. univ. dr. Nicolae Vințanu. La fel, aprecieri deosebite se cuvin redactorilor Cristian Grecoiu și prof. Alina Ramona Țicu, tuturor celor care periodic și-au pus amprenta pe apariția publicației.

Dinică nu a fost de acord cu multe dintre impresiile mele la adresa lui, dar nici nu pot să nu-l văd ca pe un om înhămat în procesul complex al vieții, mânat mereu de a da răspunsuri necesare existenței. Ce mai, „un cal care trage la căruță!” de mai mulți ani, din copilărie. Gazetăria și reportajul i-au „intrat în sânge” și nu s-a despărțit de ele niciodată, din 1964 încolo.

Novaciul, pe harta lumii este doar o umbră a unui bob de nisip, dar pentru strălucirea căruia s-a alergat pe

meridianele și paralelele Globului, dându-i strălucire și umplându-l de încântare. V-aș mai spune doar atât: am fost impresionat de un articol al lui Dinică din publicația „Novăceanul” care este reprodus și în cartea „Pași peste timp” despre un mic taraf din Novaci, de fapt primul renumit taraf cunoscut la Novaci, cel condus de Constantin Gâlcă (1886 – 1945) de pe Valea Gilortului, care prin anii '30 a întreprins un turneu în Turcia și l-a încântat pe însuși Sultanul Turciei. Din Turcia, taraful novăcean s-a întors cu brâul Sultanului, primit drept recompensă pentru încântarea pricinuită sultanului de către instrumentiștii novăceni, brâu care a fost păstrat în casa vioristului Ion Julea de pe str. Valea Gilortului. Vă puteți imagina: sabia lui Ștefan la Stambul și brâul sultanului la Novaci!!

Cât privește cartea „Pași peste timp” (nu pot trece atât de ușor peste apariția ei), vă îndemn să o citiți fiindcă vă întâmpină pagini care vă vor obliga să le răsfoiți și al căror cuprins nu-l veți uita, fie ca pagini de manual, fie ca trăire emotivă.

Publicația „Novăceanul” ?

Trebuie să meargă mai departe. Novăcenii așteaptă lună de lună apariția ei și ar fi o mare dezamăgire să se întrerupă. Îi doresc viață lungă și să ne mângâie mereu sufletele și inimile, așa cum o face de 100 de luni.

Felicitări Colegiului de redacție și colaboratorilor, tuturor celor care susțin apariția publicației „Novăceanul”, mândria Novaciului și a novăcenilor de pretutindeni.

Prof. Ion C. DUȚĂ

LA NUMĂRUL 100 AL PUBLICAȚIEI NOASTRE

Prof. univ. dr. Nicolae VINȚANU

Au trecut anii de când ne ciorovăiam să fie o publicație a noastră la Novaci. Mai mulți oameni, fie în orașe sau chiar comune, au tipărituri ale lor. Dar era nevoie de energie și curaj. În lumea presei nu există un centru, de la care fiecare trebuie să își ia „lumina”. Din perspectiva presei nu poate fi ceva sau cineva care să dea tonul în fiecare localitate, cu problemele ei. De aceea, putem spune că în fiecare localitate se întâmplă multe fenomene ale realității noastre de azi.

Trecut-au anii, cum zice poetul, și dacă ne uităm în urmă, fiecare articol, știre sau reportaj are un statut al său. Eu însumi mă gândesc zile, săptămâni și chiar luni la ce o să scriu. La noi este problema sărăciei, a oamenilor săraci, și constat că aceasta crește. Este aici o societate care are o „hibă”, pentru că nu asigură tuturor o protecție sau un tratament egal. Unii s-au îmbogățit, câțiva au dat lovitura după Revoluție, iar alții au fost bogați, dar au luat-o la vale și au ajuns săraci. De aceea, marea problemă este sărăcia pe care o simțim cu toții. Multe dintre partidele politice promit, în campaniile electorale, ca poporul să ajungă la un standard mai înalt de viață. Dar dacă ajung la putere, uită, și își fac un rost în viață doar pentru ai lor, iar din puținul pe care îl avem, după ce mai iau și ei ceva, prin funcțiile lor, nu mai rămâne mare lucru.

O problemă mai complicată este cea a educației. Va trebui să curgă multă apă pe Scărița, pentru ca oamenii să se respecte mai întâi, iar copiii lor să facă același lucru. Școala a rămas în urma societății și de aici se întâmplă niște lucruri: practica ar fi mai avansată ca societatea, iar școala are o bază culturală pe care nu poate nimeni să o conteste. Fără o creație solidă în toate domeniile, nu putem spera să reușim să facem ceva. Brâncuși a luat ca exemplu din/pe pentru creația populară, stâlpul casei de la noi și a făcut o Coloană a Infinitului; a luat masa de la noi și a făcut Masa Tăcerii; în poarta casei a sculptat o Poartă a Sărutului – pentru că atunci când oamenii pleacă dintr-un univers în altul și iarăși revin la acesta, se sărută.

O altă temă a fost trecutul nostru glorios. Avem mai multe reportaje despre eroii din Novaci care au luptat în 1916 împotriva cotropitorilor germani și austro-ungari: Un erou anonim din Primul Război Mondial, Ghiboi și România Mare, Zile însângerate, Tragedia din Valea Scăriței, Gustul amar al uitării eroilor neamului etc. La fel ca și alte reportaje: După 740 de ani, Voievodul Litovei este din nou printre noi, Zamolxe a venit în Plăieț, Haiducul Radu Ursan etc. Unele dintre temele majore, care au produs o puternică emoție, au fost: Învățătorul cu picior de lemn, Vremea hoților, La vânatoare de albine sălbatice, Aripă frântă, O viață de 50 de lei și multe altele. Câteva dintre reportaje le-am publicat într-o carte, Clipele timpului răcitor, și urmează alte două lucrări - Pași spre Infinit și Cercul care se închide.

Fiecare oraș, și chiar comună, au un trecut și un prezent ineputabil. Este mai greu să găsești despre ce să scrii sau ce trebuie să le spui oamenilor. Cum spunea cândva profesorul meu de teoria presei, important este să realizezi că acestea au un început și un sfârșit, toate făcându-se de oameni și pentru oameni. Chiar și atunci când criticăm, ținta este de îndreptare a lucrurilor, pentru că societatea ne consideră ca pe niște fii ai ei.

Proiectul „CONECTEAZĂ-TE CU O CARTE!” – la Liceul Teoretic Novaci

„Biblioteca Județeană „Christian Tell” Gorj, în parteneriat cu Inspectoratul Școlar Județean, lansează o nouă provocare pentru profesorii de învățământ primar, gimnazial și liceal și pentru elevii iubitori de lectură prin continuarea proiectului „Conectează-te cu o carte”, cu cea de-a 2-a ediție, care vine să stimuleze și să promoveze literatura în rândul elevilor/adolescenților cu vârste cuprinse între 10-19 ani. În această nouă ediție, cele mai captivante momente pline de emoții și suspans dintr-o carte vor prinde viață, vor fi valorizate și promovate cu ajutorul elevilor din ciclul primar prin crearea unor scenete, ce vor fi apoi transpuse în format digital și cu ajutorul elevilor din ciclul gimnazial și liceal prin crearea unor trailere ale cărților preferate prin metoda de lucru: „book trailer”.

Astfel, în data de 08.10.2021 s-a desfășurat activitatea de promovare a acestui proiect la Liceul Teoretic Novaci,

coordonator al proiectului fiind doamna profesoară Giurca Otilia.

Întâlnirea s-a desfășurat în mod interactiv cu elevii claselor a XI-a și a XII-a din cadrul liceului, tinerii fiind

receptivi la informațiile oferite de doamnele bibliotecare Roxana Ungureanu și Anca Ștefan. Subiectele abordate au fost diverse: modul de împrumut al cărților de la Biblioteca Județeană și modul de promovare a acestora prin realizarea de book trailere. S-au purtat discuții despre importanța cărții în viața tinerilor, despre lecturile preferate, despre viziunea lor asupra modului de ecranizare a unor cărți lecturate de ei.

Discuțiile au pus în valoare cartea și au subliniat importanța lecturii în viața adolescenților.

*Prof. Alina Ramona ȚICU
Director Liceul Teoretic Novaci*

Publicația „Novăceanul” la ceas aniversar

Publicația lunară, independentă, „Novăceanul”, *Foaia pentru minte, inimă și cultură a novăcenilor*, marchează apariția celui de-al 100 lea număr și opt ani de continuitate. Prilej de reflecție și sărbătoare.

Pentru mine, ca novăcean, trăitor pe alte meleaguri, publicația „Novăceanul” a reprezentat, în acești opt ani, legătura mea ombilicală cu locurile natale. Il așteptam cu emoție și plăcere, citindu-l la început direct printat, prin amabilitatea și bunăvoința lui Dinică Dârvăreanu, colegul fratelui meu, iar ulterior pe situl Primăriei Orașului Novaci. Născut și apărut din inițiativa, abnegația și strădania acestui neastâmpărat Dinică, prin bunăvoința și spiritul administrației locale, în special a primarului, dr. ing. Dumitru Leuștean și a conducerii obștilor de moșneni din localitățile Novaci, Pociovaliștea și Cernădia și cu contribuția marelui fiu al Novacilor, prof. univ. dr. Culiță Vințanu (așa cum îl știm noi novăcenii), „Novăceanul” s-a impus încă de la început ca una din cele mai valoroase publicații din Gorj și nu numai.

Apărut încă de la început în condiții grafice deosebite, cu un cuprins multilateral, bogat și interesant, publicația a oferit cititorilor săi noutăți din viața localității, a județului și țării, din toate domeniile activității social-umane, culturale, turistice și sportive. Puține publicații din localitățile mici din țară se pot mândri cu un asemenea elaborat lunar și anual ales, cu un asemenea conținut de nivel intelectual.

Mulți dintre colegii mei de la Facultatea de Silvicultură și de la Universitatea „Transilvania” din Brașov au apreciat calitatea, conținutul și nivelul intelectual al „Novăceanului”. Toate acestea se datoresc strădaniilor redactorului șef, Constantin Dârvăreanu

„NOVĂCEANUL” LA CEAS ANIVERSAR

O sută de apariții, o sută de numere, o sută de luni și sute, mii de informații din prezent și din istorie țin treaz interesul novăcenilor, de-acasă și de pretutindeni, dar nu numai al lor, pentru ceea ce se numește oaza de frumusețe de sub Parâng. Hărăzit lor undeva în măruntaiele istoriei, între Cetatea Neagră – Cernădia și Cetatea din Cioc (Deal) – Ciocadia (dias, în traducere-cetate), așezat de o parte și de alta a Gilortului cu acea apă cristalină, izvorâtă parcă dintr-un laborator de apă distilată, orașul Novaci respiră viață și sănătate prin această publicație întreținută cu har de câțiva voluntari, trudituri în ale condeului în frunte cu neobositul, dar și talentatul novăcean, Dinică Dârvăreanu. Patetismul local plin de prezent și istorie și fiorul lirismului străbat ziarul număr de număr, iar cititorul stă nerăbdător să prindă și numărul următor.

Felicități și La mulți ani „Novăceanului”, putere de muncă celor care-i dau viață.

Cu salutări ostășești, General (r) dr. ION STAICU

CÂND SCRII, SĂ CLOCOTEASCĂ TOT PĂMÂNTUL

Prof. univ. dr. Nicolae VINȚANU

logica adevărului.

Înainte de a ajunge în învățământul superior, îmi încercasem, așa, ca autodidact, condeiul pentru jurnalism. Îl întâlnisem pe marele reporter Lucian Zatti, de la Radio Craiova, la care mai trimiteam și eu ceva știri, articole sau reportaje. Domnul Zatti, când m-a văzut, mi-a zis – Băiete, ai condei, așa că exersează mereu și va fi bine! Îmi plăcuse aprecierea măgulitoare a maestrului Zatti, dar nu credea, și nu cred, că am cine știe ce capacități în acest sens.

Concretul în reportaj are o mulțime de elemente pe care nu le conțin celelalte genuri jurnalistice. Noi ne străduim să comunicăm sensul și semnificația pentru oameni, o semnificație a fenomenelor sociale sau naturale. Numai așa putem să ne îndeplinim misiunea de reporter. Mai mult, presa are menirea pe care o va lua ca atitudine în raport cu fenomenele culturale. Aceasta înseamnă că atunci

”Focul” - pictor Ion Văileanu

La cursul de jurnalism, pe care îl urmașeam cu studiile filozofice, am întâlnit un profesor de teoria presei, pe dl Octavian Butoi. Acesta era, de loc, de prin Vâlcea, și mă simțeam atras de el, așa că mi-am dat toată silința de a învăța cum se face o știre, un articol de analiză, un foileton și, mai ales, un reportaj. Seminarele la acest curs de bază pentru jurnalism, constau, mai ales, în analiza unor producții proprii, respectiv a unor știri, reportaje sau articole de analiză ale unor situații și fenomene care generau discuții aprinse. Era așa, cum voi afla mai târziu, din studiile ulterioare, un fel de dialectică aplicată, așa cum o făcuse Platon în Dialogurile sale, unde adevărul ieșea din ciocnirea ideilor, adevărul ca întreg.

Dintre toate genurile jurnalistice, cel mai mult eram atras de reportaj. Așa că aproape la fiecare seminar citeam un reportaj al celorlalți colegi și îi făceam analiza acestuia. Dl profesor Butoi ne atrăgea mereu atenția că reportajul este cel mai greu de realizat, pentru că el este cumva la hotarul dintre jurnalism și literatura beletristică. Așa că aveam mereu un fel de teamă atunci când citeam reportajele scrise de mine, ca să nu îl dezamăgesc pe dl profesor. Acesta, însă, cu o voce caldă, ne spunea că din punct de vedere al teoriei presei, este bine, dar lipsește adesea clocotul lumii, al evenimentelor și al trăirii oamenilor despre care scriam. Ne mai spunea dl profesor - să avem grijă mereu, că evenimentele, faptele, lucrurile și necazurile oamenilor au o intensiune și o extensiune aidoma conceptelor din

când scriu despre ceva, trebuie să clocotească tot pământul. Așa au făcut cei mai mari reporteri ai lumii, începând cu Jack London, Ernst Hemingway sau Egon Kisch și mulți alții. Pentru a putea realiza așa ceva, trebuie să exersezi mereu. Aceasta pentru a descrie evenimentele, faptele, întâmplările sau trăirile noastre, de aceea este cel mai greu de realizat în activitatea unui jurnalist.

Ani de zile, această cerință a fost ca un îndemn, ca un fel de principiu. Atunci când scrii despre ceva, trebuie să ai un fel de acord în sine. Mulți dintre colegii noștri de atunci au ajuns mari jurnaliști. Aceasta pentru că au avut o pregătire filozofică, sociologică și psihologică. Dacă urmăresc azi ce apare în presa scrisă, la radio sau TV, constat, deseori cu regret, că este departe de conceptul de jurnalism. Sunt ziare, reviste, ca și televiziuni, unde lumea este o sumă de activități, pe care le deosebesc după cele două culori: alb și negru.

Cei care și-au însușit bine teoria presei, știu că întotdeauna există o multitudine de note, de tonuri față de cele două culori. Scopul însă este unul simplu - că din punct de vedere al ideilor, românii pot fi și buni și mai puțin buni, că nu suntem nici mai proști, nici mai deștepti decât alții. Adevărul este undeva la mijloc, pe care întotdeauna presa trebuie să-l pună în evidență. Așa că adevărul jurnalistice nu poate fi decât faptele oamenilor - și bune și rele -, evenimentele, întâmplările, trăirile prin care trece lumea.

CASA MEMORIALĂ GEORGE COȘBUC

Scriam în numărul 98 al publicației „Novăceanul” despre călătoria întreprinsă pe la începutul lunii august împreună cu câteva familii pe drumuri transilvane pentru cunoașterea unor locuri și obiective de mare importanță pentru România. Fiecare familie a mers împreună cu copiii, prilej pentru ca cei mici să aibă posibilitatea să capete cunoștințe folositoare în activitatea școlară.

În numărul 98 al publicației „Novăceanul” am scris despre vizita la Închisoarea Sighet, închisoare unde și-au găsit sfârșitul intelectuali de prim rang din istoria zbuciumată a poporului român, astăzi muzeu – Memorialul victimelor comunismului și al rezistenței.

În acest număr aniversar, mă voi referi la un alt moment deosebit al

Sebastian Coșbuc și ai Mariei, fiica preotului greco-catolic AVACUM din Telciu. Nu voi scrie despre copilăria și școlile urmate, considerând că acestea se fac în școală, ci mă voi referi mai mult la ce am văzut la Hordou, astăzi comuna Coșbuc.

Poetul George Coșbuc s-a stins din viață la București, la 9 mai 1918, la doar 52 de ani. George Coșbuc a fost poet, critic literar, publicist, traducător român, membru titular al Academiei Române din anul 1916. A desfășurat o prodigioasă activitate de iluminare (culturalizare) a țăranilor, fiind un precursor al mișcării poporaniste și un tehnician desăvârșit al prozodiei. Autor clasic, preocupat de scoaterea în evidență a sufletului de țăran român.

Memoria poetului George Coșbuc este păstrată prin Casa – muzeu fondată din inițiativa lui Iuliu Moisil, fiind considerat primul muzeu de literatură română din țară. Casa Memorială George Coșbuc găzduiește o expoziție care cuprinde obiecte aparținând poetului George Coșbuc.

Intrarea în Casa – muzeu se face prin tindă. În prima încăpere sunt expuse obiecte personale ale poetului și numeroase cărți. În a doua încăpere pot

fi văzute băncuța școlarului, o etajeră cu operele poetului, pelerina și pălăria lui, alături de mobilierul obișnuit. Următoarele trei săli găzduiesc expoziții despre viața și opera poetului.

Casa Memorială „George Coșbuc” are două busturi ale poetului: unul pe ulița laterală, în fața casei, lângă intrarea în tindă, și altul în curtea interioară, pe mica scenă/platformă a amfiteatrului unde au loc manifestări literare.

Dintre poeziile expuse în Casa Memorială „George Coșbuc”, am ales două pe care citindu-le, te fac pe tine, vizitator, să pleci cu inima încărcată de emoție:

SCUMPĂ ȚARĂ ROMÂNEASCĂ

Scumpă țară românească,
Cuib în care m-am născut,
Câmp pe care s-a văzut
Vitejia strămoșească,
Scumpă țară românească,
Te salut!
Și-a mea frunte ți se-nchină
Ca naintea unui sfânt,
Căci, deși copil eu sunt,
Inima de dor mi-e plină.
Să te văd mereu regină
Pe pământ.
Să ai viață de vecie
Să sporească-tău popor;
Sub stindardul tricolor
Să nu vezi decât frăție,
Și-atunci, dac-o fi să fie,
Pot să mor!

MAMA

...O, nu! Nu-i drept să te-ndoiești!
La geam tu sari deodată,
Prin noapte-afară lung privești-
-„Ce vezi?” întreb-o fată.
-„Nimic... Mi s-a părut așa!”
Și jalea te răpune,
Și fiecare vorbă-a ta
E plâns de-ngropăciune.
Într-un târziu, neridicând
De jos a ta privire:
-„Eu simt că voi muri-n curând,
Că nu-mi mai sunt în fire...
Mai știu și eu la ce gândeam?

Aveți și voi un frate...

Mi s-a părut c-aud la geam
Cu degetul cum bate.
Dar n-a fost el!... Să-l văd venind,
Aș mai trăi o viață.
E dus, și voi muri dorind
Să-l văd odată-n față.
Așa vrea poate Dumnezeu,
Așa mi-e datul sorții,
Să n-am eu pe băiatul meu
La cap, în ceasul morții!
Afară-i vânt și e-nnorat,
Și noaptea e târzie;
Copilele ți s-au culcat-
Tu, inimă pustie,
Stai tot la vatră-ncet plângând:
E dus și nu mai vine!
Ș-adormi târziu cu mine-n gând
Ca să visezi de mine!
În vaduri ape repezi curg
Și vuet dau în cale,
Iar plopi în umedul amurg
Doinesc eterna jale.
Pe malul apei se-mpletesc
Cărări ce duc la moară-
Acolo, mamă, te zăresc
Pe tine-ntr-o căscioară.
Tu torci. Pe vatra veche ard,
Pocnind din vreme-n vreme,
Trei veascuri rupte dintr-un gard.
Iar flacăra lor geme:
Clipește-abia din când în când
Cu stingerea-n bătaie
Lumini cu umbre-amestecând
Prin colțuri de odaie.
Cu tine două fete stau
Și torc în rând cu tine;
Sunt încă mici și tată n-au
Și George nu mai vine.
Un basm cu pajuri și cu zmei
Începe-acum o fată,
Tu taci și-ascuți povestea ei
Și stai îngândurată.
Și firul tău se rupe des,
Căci gânduri te frământă
Spui șoapte fără de-nțeles,
Și ochii tăi stau țintă.
Scapi fusul jos; nimic nu zici
Când fusul se desfiră...
Te uiți la el și nu-l ridici,
Și fetele se miră.

*Prof. Înv. Primar,
Tatiana DĂRVĂREANU*

călătoriei noastre pe meleaguri transilvane, și anume la vizita făcută la Casa memorială George Coșbuc din comuna Coșbuc, județul Bistrița-Năsăud, casă ridicată în anul 1840 de către tatăl poetului George Coșbuc.

Poetul George Coșbuc s-a născut la 20 septembrie 1866, la Hordou, în fostul Imperiu Austriac. A fost al optulea copil din cei 14 ai preotului greco-catolic

Cristian GRECOIU

O STARE ȘI UN ÎNDEMN

„Între județele țării, Gorjul e ținutul în care marea proprietate se înfățișează mai rar; îl colinzi în lung și în lat și puține moșii mari întâlnești. Datorită energiei sătenilor – cea mai de preț bogăție a județului – moșiile mari din Gorj, foarte numeroase odinioară, s-au cumpărat, an după an, de oameni și s-au împărțit între ei. În așa împrejurări, se înțelege ușor: de ce când se ivește spre vânzare vreun codru de pământ în vreun colț al județului, sătenii se aruncă grămadă și dau prețuri ridicate; de ce pogonul în cea mai slabă așezare a județului, se vinde deasupra lui 300 lei, de ce sunt regiuni precum Cartiu unde pogonul de pământ de luncă a trecut de 2000 lei și de ce sunt comune, precum Novaci, unde pogoane din vatra satului se vând la 5000 lei și nu se găses; de ce bieții oameni sunt aproape în toate părțile județului greu îndatorați și de ce datornicii plătesc dobânzi grele și de ce atâtea bănci în Târgu Jiu și la sate fac afaceri bogate. E o stare de lucruri sub unele fețe îmbucurătoare: trecerea pământului în mâinile celor care îl muncesc și care îl câștigă nu pe de-a gata ci în luptă – e și trebuit și frumos – cel mai de seamă mijloc de trai intră în mâinile vrednice ale acolora care dimpreună cu el sunt temelia țării – însă această stare e totdeauna și foarte grea; jertfele învingătorilor sunt prea

mari, dobânzile sunt istovitoare, și datornicii plătesc nu numai cu rodul pământului cumpărat de ei, ci și cu picuri grei din sudoarea lor. Iată starea! În așa stare micșorarea dobânzilor e cel mai fără zăbavă bun lucru de dorit. Cum capitalurile județene sunt slabe și cum asupra Gorjului apasă o datorie privată de cel puțin 15 milioane de lei, dorita micșorare a dobânzilor nu poate veni dela sine. Sunt însă, în județ, peste o sută de bănci populare, cu aproape patru milioane lei capital, din care cel puțin trei sferturi se pot federaliza, s-au întemeiat în Târgu Jiu, de peste 60 bănci populare din județ, o federală a lor, această federală, bine condusă, cum am întreaga nădejde că este, dacă ar avea în sânul ei pe toate băncile populare gorjene, ce se pot federaliza, poate și trebuie să aibă creditul larg al statului, cu o dobândă mică. Va trebui statul să dea acestei federale cel puțin egalul capitalului social al băncilor federate în ea; va trebui să nu-i ia dobândă decât 1% peste dobânda Casei de Depuneri și Consemnatiuni; la rândul ei federala să dea băncilor populare federate din județ capitalul de care are nevoie – supraveghindu-l și luminându-l cu o dobândă de cel mult 1% peste ce ea plătește statului și să oblige pe împrumutatele sale să nu ia săteanului mai mult de 1% peste

dobânda plătită de ele. Statul, la rândul lui și-ar procura capitalul, dând pentru întreaga țară, Casei Centrale a Băncilor Populare, de pildă, cel puțin 100 milioane lei din depunerile – cele mai multe rurale – strânse la Casa de Economie și în locul plasării de azi a fondurilor acestei case, în împrumuturi județene și comunale, pe termene lungi, ar avea o plasare a lor mult mai lichidă și desigur mult mai binefăcătoare, în efecte de portofoliu ale băncilor populare. Așa lucrându-se, în cel mult doi ani, cooperația din județ, bănci populare federate și celelalte, ar avea la îndemână un capital propriu și primit de cel puțin 10 milioane lei, de care energiile județului s-ar folosi cu o dobândă de cel mult 7-8%. Pentru aceasta însă, se cere: muncă, hărnicie, lumină și cinste la băncile populare din județ și intrarea lor în federală; muncă, chibzuință, dibăcie și curaj la federală, iar noi toți să cerem statului să-și facă întreaga lui datorie față de cooperație, în steaua căreia stă mântuirea română. Iată îndemnul!

Dumitru Brezulescu
Deputatul sătenilor din Gorj”
(„Cooperatorul”, an I, nr. 1, 1 martie 1913, pag. 2-3)

Prima mobilitate din cadrul proiectului Erasmus + "DO, DEVELOP, DONATE/ 3D"

Din septembrie 2020, la Liceul Teoretic Novaci se implementează Proiectul Erasmus + „Do, Develop, Donate”, Nr. de referință 2020-1-LV01-KA229-077483, având ca parteneri țările europene Spania, Italia, Grecia, Croația, România și Letonia (țară coordonatoare).

Obiectivul principal al proiectului este acela de a dezvolta elevilor abilitățile necesare pentru a-și putea alege cariere de succes și pentru a fi competitivi pe piața muncii. Până la începutul acestui an școlar, în cadrul proiectului s-au desfășurat activități doar online, prima mobilitate fiind planificată la jumătatea lunii octombrie a anului școlar în curs.

Astfel, un grup de șase elevi și două cadre didactice de la Liceul Teoretic Novaci – Lăzărescu Adriana, profesor coordonator proiect și Țăpîrdea Simona, profesor însoțitor – au participat în perioada 10-15 octombrie 2021 la prima mobilitate din cadrul proiectului desfășurată în orașul Gulbene din Letonia. Participanții au avut un program foarte bine pus la punct, activitățile planificate pe zile

transformându-se în experiențe de neuitat.

Mobilitatea a debutat luni, 11 octombrie 2021, cu ceremonia de deschidere și întâlnirea cu grupurile sosite din toate țările partenere. Marți, 12 octombrie 2021, activitatea s-a desfășurat în două locații, respectiv la Palatul Stameriena – workshop "What does it mean to be a leader?" și la Art workshop din Gulbenes Novada Vidusskola. Nu a lipsit nici vizitarea unor monumente istorice, precum Palatul Cesvaine, și nici vizitele organizate la fabrica de căsuțe pentru camping, fabrica de ceaiuri Plukt, baza sportivă pentru competiții naționale de ski fond și BMX.

Ziua de joi, 14 octombrie 2021, a fost rezervată pentru vizitarea Parcului Național și Biblioteca Națională din

Riga, iar vineri, 15 octombrie 2021, participanții au schimbat impresii despre activitățile desfășurate și și-au luat la revedere în cadrul ceremoniei de închidere a primei mobilități din cadrul proiectului.

Vor urma alte două mobilități în acest an școlar, una în luna martie 2022 în Italia, iar alta în luna aprilie 2022 în Croația.

Prof. Alina Ramona ȚICU
Director Liceul Teoretic Novaci

ION FLOREA

BUZELE TALE

Pârguite de-așteptări
Buzele tale ard în întuneric.
În cerdac miroase a gutui
Plouate de curând.
Ca niște plumbi de-argint
Stelele cad sărind din ram în ram.
Atotstăpânitorul întuneric
Bate morsec cu țârâit de greieri
Imaginari.
Te înfiori și-ți strângi pe umeri
Plapuma și părul blond.
Buzele pietroase-ți ard
Căci se apropie ora
Când de obicei își primesc ofranda.
Mobilele pocnesc a singurătate.
Melancolia privește pe fereastră
Amatoare de lacrimi,
Dar la ușă se aude pasul
Care-aduce alinarea buzelor.

INSISTENȚĂ

Într-un arc de curcubeu
Dorul mi l-am pus săgeată
Trimîțându-l drept la țintă
Într-o inimă de fată.
În genunchi apoi căzut
Așteptării m-am supus
Despicat exact în două
De o stea cu visul dus.
S-a oprit oftând adânc
Lângă mine un ecou...
Clipa-n suflet mi-a zvâcnit
Renăscându-mă din nou.
Mi-am atins c-un deget fruntea
Ca de-o rază mângâiată
Și-am țintit din nou cu arcul
Drept în inima de fată...

DUPĂ APROAPE 32 DE ANI DE LA EVENIMENTELE DIN DECEMBRIE '89 UNDE AM AJUNS?

Am ajuns la o vârstă care îmi oferă posibilitatea să analizez lucrurile bune sau mai puțin bune din această țară. Cunosc îndeaproape situația României din perioada comunistă, dar și din perioada celor aproape 32 de ani scurși de la căderea comunismului, la sfârșitul lui Decembrie 1989. Așa că, îmi voi da cu părerea asupra câtorva aspecte care vizează situația în care se găsește România de astăzi. Știu că vorbele mele vor fi în zadar, dar nici nu-mi pot ascunde gândurile care mă frământă de ani de zile. Am spus-o și repet. Nu sunt un nostalgic al comunismului, dar nici nu sunt orb să nu văd situația în care se găsește România de astăzi, cu oameni puși pe căpătuală sub oblăduirea unor conducători sprijinite de partide care au un singur scop – să fie la putere.

Înainte de 1989, România deținea o putere economică recunoscută în toată lumea. Eram în primele 10 țări din Europa în multe domenii: infrastructură industrială, în construcția de automobile și autobuze la Brașov și București, avioane ROMBAC, avioane de luptă și tancuri, locomotive la Craiova, motoare pentru vapoare, elicoptere militare și civile, tractoare, excavatoare etc. România era a treia țară din lume la fabricarea anvelopelor gigant pentru automobilele de peste 110 tone. România producea 14 milioane tone de oțel în 1985. Produceam televizoare, aveam industrie electronică, bine dezvoltată, produceam mobilă, ciment, lacuri și vopsele, aveam exploatare miniere, de fier, cărbune și neferoase.

Produceam covoare, confecții, tricotate, stofă și postavuri, pielărie și încălțăminte, zahăr, ulei. Aveam sisteme de irigații care ne ajutau să reducem efectele secetei.

După aproape 32 de ani, unde am ajuns? Ce a făcut sau face clasa politică emanată de așa-zisa Revoluție? Unde se găsește România astăzi? Unde sunt fabricile și uzinele care funcționau înainte de 1989? Au dreptate cei care spun că au ajuns „mormane de fier vechi”.

Aveam fabrici de mobilă, acum exportăm lemnul brut în loc să-l prelucrăm la noi în țară și să dăm de lucru la milioane de oameni.

Aveam renumite fabrici de covoare, acum sunt pline magazinele de tot felul de produse turcești, chinezești, de pe unde or mai fi, în timp ce lâna noastră este aruncată la tomberoane ori prin diferite locuri ascunse. Pielele nu mai au nici o valoare, crescătorii de animale nu au unde-și mai vinde brânza.

Fabricile de lapte cumpără litrul de lapte cu 0,90 sau 1 leu litrul, în timp ce o sticlă de apă plată sau minerală de o jumătate de litru costă aproape 2 lei și jumătate, sau o sticlă de coca-cola, pepsi sau fanta costă de la 4-5 lei în sus.

S-au umplut localitățile cu tot felul de cărciumi, buticuri, în alergătura nebună după câștiguri imediate, fără investiții mari.

Rar mai vezi ridicându-se câte o unitate industrială care să dea de lucru oamenilor și aia doar prin orașele mari. Stăteam de vorbă pe la sfârșitul lunii august

cu o familie care revenise la Novaci după mulți ani petrecuți în Anglia. Nu au mai putut suporta să stea atât de departe de casă. După vreo două luni au hotărât să plece din nou afară, în Germania, la copii. Ce să facă acasă la Novaci? Ca de altfel peste tot în țară. Și ne mirăm că au plecat milioane de oameni în căutare de posibilități de trai prin lume. Asistăm la depopularea țării.

Mulți dintre cei plecați s-ar întoarce în țară. Unde să lucreze? Majoritatea și-au făcut rosturi pe unde s-au dus și nu mai au nici gânduri și nici speranțe de a se mai întoarce. Vom ajunge o țară a bătrânilor, fiindcă tineretul pleacă în număr tot mai mare. Ce face clasa politică românească avidă tot mai mult de putere și nicidecum să rezolve problemele cu care se confruntă țara și poporul român, cei care au mai rămas în pământul strămoșesc?

Aici, prețurile cresc continuu. N-ai de unde cumpăra câțiva metri cubi de lemn de foc, lemn care este vândut de tot felul de intermediari care l-au luat de pe la obști și-l vând celor cu drepturi în obști la preț dublu sau triplu.

Tot mai mulți parlamentari. Nimeni nu vrea să se reducă numărul pentru a avea loc cu toții. Se prefac a elimina pensiile spacia, dar cu toții, indiferent de partid, sunt cu gândul că mâine-poimâine vor putea beneficia și ei de ele. Se ceartă continuu, dar când e să elimine ceva care-i privește pe ei, își dau imediat mâna.

Aceasta este România de astăzi, în care dragostea oamenilor stă-n puterea banilor, în care vedem cum unii prosperă, dar nimeni nu îndrăznește să ia atitudine. Unii se cred proprietari până și pe aerul pe care-l inspirăm, iar noi închidem prea ușor ochii la toate neregulile, în loc să luăm atitudine, dovedind slăbiciune morală, resemnare. Corupția a devenit sistem, domină interesul personal, nu se mai vede mândria omenească, se vede în schimb lipsa de pregătire intelectuală și morală a tineretului, cu un învățământ bazat pe dosare și nu pe valoare, cu educație și cultură construită pe teorii de antreprenariat, de descoperire și exploatare a oportunităților profitabile și nu pe cea primitivă de generațiile trecute. Școala este baza fundamentului unei societăți. Din păcate, în România, învățământul este în mare regres.

Astăzi, numai cine nu vrea nu face o facultate. Celor care se trezesc licențiați pe la nu știu ce facultăți de care nu au auzit nimeni în urmă cu aproape 32 de ani, acum li se ridică și pretențiile. Vor funcții și salarii mai mari, doar sunt absolvenți de facultăți, lovind în demnitatea celor care într-adevăr au învățat carte.

Chiar am ajuns până acolo încât nu vede nimeni ce se întâmplă în această țară în care se încearcă să ni închidă gura, spunând că ne mai pun 100 de lei ca pe timpul lui Ceaușescu, înainte de Evenimentele din Decembrie 1989? Ori că ne amănă plata facturilor un an de zile. Și după un an, timp în care se tot adună, cine le plătește?

Constantin DĂRVĂREANU

Câteva considerații de principiu privind „REGULAMENTUL DE VALORIFICARE A MASEI LEMNOASE DIN FONDUL FORESTIER PROPRIETATE PUBLICĂ A STATULUI”

Schimbările apărute în sistemul de proprietate al pădurilor din România au afectat profund și modul lor de administrare și de valorificare a produselor și influențelor pe care acestea le exercită asupra dezvoltării economice și sociale a societății românești. Aceste schimbări au determinat o mare efervescență în societate asupra modului în care sunt gestionate pădurile în vederea asigurării dezvoltării lor durabile.

În ce privește pădurile rămase în proprietatea publică a statului, frământările privind administrarea lor au dat naștere la o serie de contradicții și confruntări care afectează profund gestionarea lor durabilă. Una din aceste frământări și dispute se referă la modul de valorificare a masei lemnoase din aceste păduri.

Pădurile proprietate publică a statului din România au fost date spre administrare Regiei Naționale a Pădurilor – Romsilva. În această calitate, ca regie autonomă de stat, Romsilva are toate drepturile, obligațiile și constrângerile pe care le are orice proprietar al unei păduri.

Conform Dicționarului Explicativ al Limbii Române, a administra înseamnă a conduce o instituție iar administrator înseamnă o persoană sau o instituție care conduce un serviciu în administrația statului.

În calitate de administrator al pădurilor statului, Regia Autonomă a Pădurilor Romsilva răspunde în fața autorității centrale de întreaga activitate organizatorică, tehnico-științifică și financiară privind pădurile statului. Cu alte cuvinte întreaga sa activitate urmărește o gestionare eficientă și durabilă a pădurilor și în această calitate ea are toate drepturile și îndatoririle unui proprietar în limitele impuse de lege, adică are drept de proprietate asupra unui bun material care este pădurea. Tot conform dicționarului explicativ al limbii române, a gestiona înseamnă a administra bunurile unei instituții sau întreprinderi.

În concluzie, Regia Națională a Pădurilor statului ca regie autonomă administrează și gestionează aceste păduri și are drept obiective asigurarea durabilității și maximalizarea profitului de pe urma acestora.

Ca oricare alt proprietar, exceptând caracterul particular al dreptului de proprietate pe care îl au toți gestionarii acestor genuri de bunuri materiale, Regia Națională a Pădurilor răspunde de integralitatea teritorială, de organizarea procesului de producție de masă lemnoasă și de alte produse nelemnoase și de exercitarea în condiții optime a funcțiilor de protecție pe care pădurile le asigură. Tot în calitate de administrator și gestionar, Regia Națională a Pădurilor răspunde în fața autorității centrale de modul de valorificare, respectiv de vânzare a produselor lemnoase și nelemnoase.

După cum se știe, arborii, elementele componente fundamentale ale unei păduri joacă rolul de mijloace de producție iar transformarea lor în produse (sortimente de lemn) cade tot în sarcina administratorului. Transformarea arborilor din mijloace de producție în produse (sortimente) se realizează prin exploatarea acestora, adică prin doborâre, fasonare, adunat-apropiat și scos într-un depozit la marginea parchetului unde are loc sortarea și vânzarea prin licitație a sortimentelor rezultate.

Exploatarea arborilor dintr-o pădure poate fi realizată de către administrator (gestionar) în regie proprie sau prin prestări de servicii cu o întreprindere specializată în exploatarea forestieră. Exploatarea arborilor este o operațiune dificilă și responsabilă și nu poate fi executată decât de administratorul pădurii prin mijloace proprii sau prin firme specializate și autorizate pentru efectuarea unor astfel de lucrări. În această concepție și accepțiune, vânzarea lemnului pe picior, este inacceptabilă pentru că în felul acesta se vinde arborele ca mijloc de producție și nu produsul acestuia (sortimentele de lemn). Afirmările conform cărora prin vânzarea lemnului pe picior se favorizează un mediu concurențial și accesul neîngrădit al populației și a instituțiilor publice la materialele lemnoase prin vânzare directă sunt doar aparent corecte ca să fim cel puțin eleganți. De asemenea, precizarea că printre

obiectivele regulamentului de valorificare a masei lemnoase din fondul forestier proprietate publică a statului se respectă și se asigură autonomia administrativă este total falsă și incorectă. Regia Națională a Pădurilor este o societate autonomă așa cum a fost în interbelic și Casa Autonomă a Pădurilor Statului desființată după naționalizare. De altfel, trebuie remarcat încă un lucru și anume că separarea celor două activități respectiv de cultură și de exploatare a pădurilor a fost adusă și introdusă după model sovietic. Dacă într-o țară continent cum este Rusia care deține o suprafață de peste 800 milioane de hectare de păduri printre care domină pădurile de rășinoase boreale, această separare poate fi justificată, într-o țară din zona temperată europeană cum este România cu numai 6 milioane de hectare de păduri dintre care numai jumătate sunt păduri de stat, această separare este anacronică și generatoare de conflicte de interes.

De-a lungul timpului din interese politice Regia Națională a Pădurilor i s-a încălcat autonomia și a fost împiedicată să se doteze cu mijloacele necesare efectuării exploatărilor în regie proprie în virtutea falsului principiu al respectării mediului concurențial și al accesului populației la masa lemnoasă. În aceste condiții de vid instituțional au apărut SRL-urile de exploatare și prelucrare primară a lemnului înființate din nevoia nu de exploatare a pădurilor ci din dorința de îmbogățire a unor persoane, afaceriști, profitori ai Revoluției din 1989, care au văzut în achiziționarea de masă lemnoasă pe picior o bună sursă de îmbogățire. De fapt, ca să fim sinceri, patronii unor asemenea firme nu au urmărit altceva decât să devină proprietari ai arborilor pe picior al căror produs – lemnul îl pot valorifica după bunul lor plac și nu după necesitățile populației și ale societății. Patronii noilor firme de exploatare înființate au cu totul alte profesii și alte specializări decât cele legate de silvicultură și în special de exploatarea pădurilor. De aceea considerăm că aceste firme nu au ce căuta în pădure să cumpere lemn pe picior întrucât în felul acesta în cârdășie cu personalul silvic execută tăieri de arbori nemarcați producând pagube financiare administratorului sau gestionarului. Cel mai bun argument că SRL-urile înființate au urmărit profitul și numai profitul și îmbogățirea și nu aceea de a contribui la exploatarea lemnului o constituie și faptul că, dacă nu ar mai putea cumpăra lemnul pe picior și dacă ar fi obligați să execute numai prestări de serviciu de exploatare, cele mai multe s-ar desființa. Dacă într-adevăr aceste firme doresc să cumpere lemn în regim concurențial, pot face acest lucru participând la licitațiile organizate pentru lemnul pus în vânzare în depozitele intermediare sau finale fiind interzisă participarea lor la vânzarea lemnului rezultat prin exploatare proprie în regim de prestări de serviciu. Desființarea acestor SRL-uri nu ar afecta forța de muncă din sector întrucât aceasta ar fi aceeași dar ar efectua aceleași lucrări în alte condiții în regim de prestări de servicii sau în regie proprie de către RNP. Desigur, pentru a favoriza exploatarea lemnului prin prestări de servicii trebuie altfel gândite actualele prețuri.

Pentru a înțelege mai bine rolul nociv al acestor SRL-uri în valorificarea masei lemnoase, ar fi utilă o prezentare pentru câteva firme din top 100 după cifra lor de afaceri din care să rezulte cu cât au cumpărat masa lemnoasă pe picior, cât a costat exploatarea acesteia, unde au vândut lemnul rezultat și care a fost profitul net al acestora. Din această analiză transparentă ar rezulta și modul în care s-a făcut sortarea masei lemnoase și valorificarea acesteia de unde cu siguranță s-ar constata și o utilizare nerentabilă a unor sortimente valoroase. Pentru o analiză corectă și comparativă același lucru trebuie făcut și de către Regia Națională a Pădurilor pentru partizile exploatare în regie proprie sau prin prestări de servicii. Această analiză corectă și cinstită efectuată ar scoate în evidență și alte inconveniente ale modului actual de vânzare a masei lemnoase pe picior.

Slab dotate sub raport tehnologic și cu puține

cunoștințe de specialitate, noile firme înființate se aruncă la licitații pentru partizi cu volume mari și prețuri ridicate în speranța că intrând în pădure se vor descurca prin complicitate cu gestionarii pădurilor.

Dacă la aceste neajunsuri adăugăm și faptul că firmele înființate nu respectă criteriile de sortare a masei lemnoase și valorificarea acesteia diferențiat pe sortimente avem în față toate inconvenientele sistemului de vânzare a masei lemnoase pe picior. Numai renunțând la modul de vânzare a masei lemnoase pe picior se poate asigura o valorificare superioară a masei lemnoase rezultate din pădurile statului în așa fel încât toate veniturile realizate prin vânzarea masei lemnoase din depozite intermediare sau finale să alimenteze bugetul centralizat al statului de unde o parte însemnată din veniturile realizate să se întoarcă din nou la administrator pentru asigurarea unei gestionări eficiente și durabile.

De asemenea, pentru realizarea acestor deziderate trebuie revăzute și raporturile de coordonare și subordonare dintre autoritatea centrală care răspunde de silvicultură și Regia Națională a Pădurilor ca administrator al pădurilor statului. Din motive greu de explicat sau în orice caz de neînțeles, autoritatea centrală care răspunde de silvicultură numită pe criterii politice nu a dispus decât cu mici excepții în acești 30 ani de prestigiu, capacitatea profesională și competența necesare pentru coordonarea activității desfășurate de către RNP. Numiți pe considerente politice, reprezentanții ministerului sau ai departamentului pădurilor răspund la comanda celor care i-au numit în fața guvernului și nu a statului român proprietarul de drept a pădurilor de stat.

Autoritatea centrală care răspunde de silvicultură trebuie să stabilească criterii clare de performanță pentru Regia Națională a Pădurilor în așa fel încât pădurile statului să constituie o sursă importantă pentru statul român și deci pentru populația țării. Ea nu trebuie să accepte unele excese ale RNP în utilizarea veniturilor realizate din vânzarea lemnului pentru investiții care nu contribuie la buna gestionare a pădurilor și a valorificării masei lemnoase.

Ceea ce surprinde în actuala dispută privind vânzarea masei lemnoase din pădurile proprietate publică a statului este poziția reprezentanților RNP începând de sus și până jos care din motive de comoditate, lipsa de responsabilitate acceptă sistemul actual de vânzare pe picior care nu le creează probleme privind depozitarea masei lemnoase exploatate, sortarea corectă a acesteia și organizarea licitațiilor de vânzare. În felul acesta ei se mulțumesc să încaseze valoarea lemnului pe picior fără a mai avea și alte bătăi de cap. În calitatea lor de gestionari ai pădurilor statului, ei ar trebui să fie primii care să urmărească o valorificare superioară și cât mai rentabilă a masei lemnoase pentru că numai în felul acesta vor participa la creșterea pădurilor la bugetul centralizat al statului și la o mai bună gestionare durabilă a acestui patrimoniu național, european și universal.

Evident că în momentul de față datorită imposibilității RNP de a exploata întreaga masă lemnoasă în regie proprie sau prin prestări de servicii, trecerea la vânzarea masei lemnoase la marginea drumului prin platforme intermediare sau finale se va realiza treptat pe măsură ce RNP va reuși să se doteze cu mijloacele tehnice necesare și să își schimbe radical optica privind rolul sau de administrator al pădurilor proprietate publică a statului.

Dificultățile actuale privind asigurarea forței de muncă în domeniul exploatării pădurilor este aceeași și pentru actualele SRL-uri cât și pentru administratorii pădurilor care vor efectua exploatarea în regie proprie, de aceea acest motiv nu poate fi invocat pentru a accepta actualul mod de vânzare a masei lemnoase pe picior.

20.09. 2021

Prof. dr. ing. Dumitru Romulus TÂRZIU
Universitatea Transilvania Brașov
Facultatea de Silvicultură și Exploatarea Forestieră

URSUL DIN PLĂIEȚ

Prin Plăieț, ursul dă năvală. Oamenii nici nu mai au curajul să iasă din case, prin grădină, noaptea, de frica lighioanei. Prin sat se aud împușcături cu carbid, de parcă ar fi război. Oamenii își apără recoltele, vitele, găinile pentru a le da copiilor de mâncare. Ursul nu prea știe nevoile oamenilor și atacă mereu pentru că îi este foame.

Se spune că urșii au mâncat vreo patru vaci spre sfârșitul verii și începutul toamnei din Plai, Măgura și Cerbul. Oamenii au mai salvat două vaci cu răni adânci pe corp. Cică va da statul bani pe ele, dar trebuie să aștepte vreo 5-6 luni. Apoi, recoltele ce au mai rămas, o găină, un purcel sau o capră, care era cândva vaca săracului, dimpreună cu fructele, care erau o mare bucurie a copiilor și a adulților, nu prea mai există. Se spune că ursul mănâncă vreo 10 kg de prune, mere sau pere ca să își întrețină corpul, așa că cele care au fost, le-a mâncat lighioana. Este o confruntare între urs și om, cum nu s-a mai văzut în trecut.

Oamenii își aduc aminte că au mai fost cândva urși pe la noi, dar numai în trecut.

Vremurile s-au schimbat. Economia, așa-zis de piață, își pune amprenta și pe urși. În trecut erau multe oi și vaci în fiecare munte. Acum, se pare că au fost cam 30% din totalul de 100% de la munte. Unii dintre oameni au la Câmpul Mare, la vreo 30 de km de Novaci, oi și vaci, dar urșii nu ajung până acolo. În acest an nu au fost nici afine, nici zmeură, ceea ce mâncau urșii la munte. În trecut, aproape că nu existau prin Plăieț oameni care să nu aibă vite, iar acum cel mult dacă vezi 10-15 vaci, așa că urșii au luat-o la vale, poate că va exista un tomberon și pentru ei, o găină sau ceva prune. Din punctul de vedere al vieții ursului, acesta face cam doi pui pe an, astfel că de la o femelă, în 20 de ani, ne trezim cu vreo 30-40 de urși.

Transalpina atrage mulți turiști care trec pentru a călători și lasă în urma lor mult zgomot. Urșii au nevoie de un

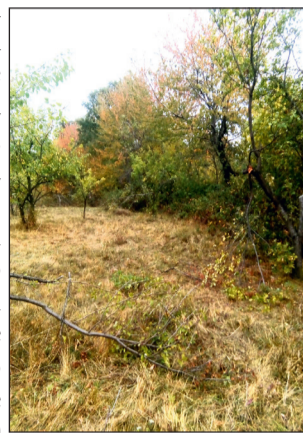
habitat, de o pădure, pentru culcușul lor. Pe vremuri, fiecare își făcea culcuș iarna, cum era cel de la Măgură sau cel de la Piatra Corbului, din Cernădie. În afară de cele de la Cerbul, Plopu, Rânca sau Tidvele, mai erau urși și la Rădeiu, Măcăria, Setea Mare și Groapa. Aproape fiecare munte avea ursul lui, dar de când nu mai sunt vaci și oi, nu mai au ce mânca. Se spune că mănâncă tot felul de plante, dar niciodată ursul nu va renunța la carne.

Întâmplarea din Plăieț a culminat cu o femeie care tocmai alimenta la pompa de benzină mașina pe care o avea. Când s-a uitat spre munte, doar la vreo 30-40 de metri a văzut o namilă de urs, care trecea strada la Monumentul din cartierul de nord al Novaciului. Femeia a rămas mută și apoi a încercat să își

găsească telefonul ca să fotografieze ursul, dar acesta nu mai era, întrucât intrase prin tufe. Probabil că venea la tomberoanele din centru. Ursul are un miros deosebit, pe care nu-l întreține niciun alt animal sălbatic de la noi. El poate să detecteze o vacă, o oaie sau o capră până la 12 ore după ce a trecut pe acolo. Se mai spune și că ursul simte mirosul de albine de la vreo 3 km.

În acest an ursul mi-a distrus câțiva pruni din livada din Plăieț, așa cum se vede din fotografia alăturată. Unul dintre pruni a rămas doar „ciomp”, așa că dacă vor mai da ceva frunze câțiva ani. Prin Plăieț există ceva măceșe, dar credem că atacul, ursul îl va da tot la tomberoanele de le centru. Până și animalele din pădure simt vremurile noi.

Prof. univ. dr. Nicolae VINȚANU

ION C. DUȚĂ

Ioana

E cu Dumnezeu. De când se știe, alături
Că El o ajută să se țină sănătoasă pe lume.
E cu ea la lucru de coșuri și mături
Și lucrând, ea își gândește păcatele, cerând iertăciune.
Când ajunge acasă de la muncă, de prin sate,
De la schimbul de lucru „pe pâne”
La bisericuța dintre brazi se abate
Și în genunchi, smerită, la rugă rămâne.
Mulțumește de bine, de pace, plângând în genunchi
Fiindu-i frică de boală, de ură, de singurătate.
Cere ajutor și milă, rugând din rărunchi,
Cere ajutor întru „pâne sfințită”, milă și cere sănătate.
Ajungând la căsuța de la alergături pentru
pâine
Mulțumește Domnului că a avut un drum de
câștig
Și așteaptă cu speranță de bine ziua de mâine
Și-n patul cu paie, sub țolul subțire, se-adună
covrig.

DOINĂ

Foaie tristă de secară
Ne pleacă țara din țară,
Plânge, plânsul o doboară
Că-i vândută în afară.
Cei din cap mereu se ceartă
Cum harta din cui s-o-mpartă,
Cât să vândă fiecare
La samsari din lumea mare.
Pustii sate cu bătrânii,
Babele, mâțe și căinii,
Fără sprijin, fără milă,
Cocoșați, umpluți de silă.
Pleacă păduri de pe creste,
Codri au rămas poveste,
Plecat aurul, petrolul,
Vândut tot cu bișnorul.
Bravi flăcăi, zimbri de țară,
Veniți în grabă de-afară,
Faceți zid de apărare
Contra hoardelor barbare.
Care cară, cară, cară
Să nu mai rămână ȚARĂ.
Doamne, ce ani triști trăim,
Frunză-amară de pelin!

Copile, ascultă la Ioana!
Nu-ți fie rușine:
Vino, că te-nvăț dea-pomana
O învățătură să-ți fie dă bine!
Te-nvăț să scobești albul din plute,
Să lucrezi mături din lăstuni de mesteceni
Că vor veni și timpuri să se-mprumute
Tu, avându-le, nu vei mai cerși la „prieteni”.
Te-aș învăța să lucrezi donicioare din plută
Să-ți fie pentru muls capra și oaia și vaca.
Le folosesc bucuroși și domnii-n alai la „palută”
Te uită ce gingașe-s! Învăță și... iaca!
Ți-o trebui prin casă și ciur
Te-nvăț să-i lucrezi văcălie din tei
Frumoasă, ușoară, s-o fixezi împrejur
Să aibă boreasa, să nu te mai alerge la vecină
să-i cei.
Și-un ciubăr cu doagă din brad ți-ar fi bun
Să aduni în el bucurii și necazuri uscate
Să-l legi sănătos în cercuri de-alun
Și ușor, să-l poți duce la muncă în spate.

Pentru murat varza îți va trebui „barbăniță”
Te-o învăța a lucra-o de ești cu răbdare,
De linguri pentru masă vei avea trebuință
Și de-un blid de „palșin” cu găvanul mai
mare.
Mosoare și fuse să-i lucrezi la boreasă
Că-ți va trebui când te însori să-ți iei „năcaz” în
spinare
Ea va pune de „țăsut” războiul în casă
Și-ți va țese pânzeturi, abale, ștergare.
Un legănuț pentru prunci, din nuc vei scobi
Cu flori împodobit din iubire și soare...
Te-o învăța Ioana de-ți e a voi
Și grăbește să înveți că cine mai știe și moare!
Ai noștri, ce ciopleau cu trudă, s-au dus,
N-a mai rămas nima din cei ce lucrau când tu nu erai,
Mai e Ioana, dar și pe ea Domnul Iisus
Va lua-o la ceruri să lucreze la Rai.

Hora pe câmpul cu maci - pictură de Ion Văileanu

MĂ DOARE

Am acoperit cu lacrimi stelele,
N-am avut altceva oare?
S-au rătăcit mângâierile,
Mai e undeva alinare?
Mă doare!
S-a rupt din vise o bucată,
Unde erai este pustiu.
Bruma a ars pe răzoare,
Vântul aleargă zbanghiu.
Vai, cum mă mai doare!
Puii sunt mari. Au învățat ca să
zboare,
Se pregătesc de plecare cocoare,
Ce bucurii mai rămân oare?
Doamne, adu-ne alinare
Că doare, Doamne, că doare.

ION FLOREA

TOAMNĂ

Fumegă munții și murmură duiosi în seară, pe când cocorii trec Carpații odată cu soarele muchia Orizontului. Liniște, liniște. Fagi dezbrăcați, plini de amurguri și măhniri, parcă întrebându-se: când va mai fi primăvară? Brazii toamnei brumuiți de lună își lungesc umbrele peste inima iezerului cu sfiala Luceafărului risipită peste hăuri. Ai vrut să-l mângâi? L-ai atins și s-a risipit! La fel se întâmplă și cu iubirile acestor munți cu vremea gemeni.

Viață și iar viață
Îmi dau lacrimile pe față
Și durerea mă doboară
C-am iubit o Mărioară
Pentru care lumea rea

Mă vorbea de rău cu ea.
Nu știu Doamne, ce să fac,
Lumea-ntreagă să o-mpac,
Căci averea nu i-o vreau
Nici iubirea nu i-o iau

Și de plâng și de jelesc
Eu tot singur mă găsesc
Și cu gândul tot la ea
Că a fost iubita mea.

Pe câte-o cremene multiseculară sau pe coaja vreunui fag octogenar, ca un fel de epitaf, găsești adesea urme care arată că pe aici au umblat ciobanii. Trec șoapte prin frunzele căzute ca răsufări de prunci adânciți în vise. Plutește din șold de munte-n șold de plai muget înfierbântat de cerb. Saltul ciutelor cutremură luna din caucul șipotului. Lumina Lunii pline are acum în ea melancolia și duritatea toamnei. Pături de frunze, pături foșnitoare de aramă se așază peste izvoare, parcă încredințându-le că sub oblăduirea lor înghețul nu le va atinge.

În coaja netedă a câte unui molid, netedă ca un umăr de codană, sunt săpate cu briceagul două nume: Ionică și Mărioara. Din amândouă curg lacrimi de rășină. Poate tot așa curg lacrimile dorului și din inimile celor ce le-au săpat.

Un țipăt înăbușit de dor se zbate în inimă ca o rază de soare într-o cupă de crin plină cu stropi de rouă. Gândurile-ți devin repezi ca roata unei sârbe din jurul unui foc haiducesc. Șipotul murmură:

Frunză verde lemn uscat
Câte drumuri am umblat
Nici-un bine n-am aflat
Că ciobanii-s călători
De cu seara până-n zori,
Nu au timp să stea la sfat
Cu mândruțele din sat.

De aceia ele plâng
Când privesc către Parâng
Și îl văd așa pustiu
Plin de neguri, cenușiu,
Cu tăcute lăsători
Fără cârduri de miori,
Fără chiot chemător

Fără doine, fără dor.
Bate vântul, bate iute,
La o fată de la munte
Și-i șoptește ușurel
Că iubitu-i ciobănel
În curând are să vie
Să o ia-n căsătorie.

Și vântul șuieră din degete nevăzute, iar pădurea suspină pe urmele mioarelor plecate să se cunune cu câmpurile iernatului. Vulturii stau cu ghearele înfipte în șoldurile cremenelor și privesc indiferenți negurile care fierb în căldările glaciare. Veverițele stau ca niște prințese în balcoane în scorburile călduroase ale fagilor inventariindu-și bișagul alunelor și semințelor. Fazanii, până mai ieri făloși ca niște scutari romani, acum se furișează pe sub tufani târându-și nepăsători togile penate, până mai deunăzi atât de înflorate. Prin stâni falfăie tăcerea, iar câte un biet greieraș, sub vreo lespede de cotroană mai încearcă să-și acordeze chitara visându-se scaldat în bronz de lună și

stropi de rouă. Nici un glas de clopot, nici o tremurare cristalină de acioaie nu mai coboară de la strungă. Prin colibele sterparilor trec ulii Crivățului. Șuier de erete sub vânt.

Bate vântu-n lung și-n lat
Toți ciobanii au plecat
Și-au lăsat în urma lor
Fete-n margini de izvor
Cu ulcioarele golute
Și năframele cernite.

Vântul sună, vântul bate,
Ciobănașii sunt departe
Cu cojoacele în vânt
Bătând drumuri de pământ,
Iar mândruțele în sat,
Își petrec căci i-au uitat.

Pe-nserate-n sezători
Au găsit destui feciori
Mai frumoși la mers și stat
Mai dibaci la sărutat.

Ca pânzele unor corăbii fantomă, negurile plutesc deasupra abisurilor lăsând să se vadă prin golurile rare salturile arcuite ale caprelor negre. Brumele albesc șoldurile pline de negară. Rășinile îngheață la subțiorile brazilor și pocnesc sfărâmându-se. Pe lăsătorile ciobanilor nu mai pășește beat de lună nici un dor. La șipotul din vale, o găleată uitată. Picură în ea apă? Oare e apă sau sunt lacrimi de Mărioară de pe Gilort?

**Sfântul Mare Mucenic Dimitrie
să vă ocrotească mereu viața, să vă
dea putere să vă împliniți visele și să
vă aștearnă în cale numai bucurii.**

Redacția publicației „Novăceanul”

Biserica "Sfântul Ioan Botezătorul" Novaci Centru
- focar de spiritualitate și cultură românească

PRIN CÂNTEC ȘI JOC SUNTEM MAI UNIȚI CA ORICÂND

În noaptea de 17/18 octombrie, după vizionarea meciului de fotbal Barcelona-Valencia, am trecut pe un post de televiziune care transmite muzică populară. Întâmplarea a făcut ca la 12 noaptea, să transmită un spectacol susținut, în reluare, de Orchestra „Lăutarii” de la Chișinău, dirijată de maestrul Nicolae Botgros, la Londra, spectacol organizat pentru românii de dincolo și de dincoace de Prut.

Nu am înțeles de ce la 12 noaptea când majoritatea românilor dorm. Ne furișăm, ne este frică, de cine, să transmitem un asemenea spectacol la o oră în care să-l vadă tot românul, fie că este de dincoace sau de dincolo de Prut, că până la urmă, tot român este, chiar dacă unora nu le convine să spunem acest lucru.

Ceea ce s-a întâmplat la Londra, mi-a arătat că oricât se împotrivesc unii, românii sunt uniți. La Londra s-au dovedit a fi uniți prin cântec, însă mesajele transmise prin cântece și luările de cuvânt ale soliștilor, au fost de-a dreptul emoționante.

Spectacolul s-a desfășurat într-o regie excepțională, cu mesaje scrise sub forma „La frați, nu se pun hotare”, „Basarabia este România”, cu Tricolorul fluturând pe scenă și în public, cu glasurile miilor de români de dincolo și de dincoace de Prut, care străbăteau până la Chișinău și București:

„Noi suntem români,
Suntem aici de veci stăpâni...”

Oare, nu era normal ca un asemenea spectacol să fie transmis de Televiziunea Națională, să-l vadă tot românul?

Iată domnilor politicieni de la București și Chișinău, voința românilor răsună până și la Londra, numai noi nu auzim, nu vedem. Avem alte preocupări. Suntem prea ocupați cu păstrarea puterii. Nu ne mai interesează altceva, nu ne pasă de soarta românilor obligați de vicisitudinile istoriei să trăiască vremelnice despărțiți.

Orchestra „Lăutarii”, soliștii Ion Palada (principalul organizator), Nicoleta Voica, Ionuț Fulea, Mariana Ionescu-Căpitănescu, au încântat miile de români la Londra, au demonstrat că între români nu se pun hotare, că ceea ce nu fac politicienii români (de dincolo și de dincoace), fac artiștii.

Spectacolul din noaptea de 17/18 octombrie care a durat două ore și jumătate, mi-a răscolit amintirile, ducându-mă cu gândul la vara anului 2004, în iunie, când am fost cu Ansamblul „Nedeia” la Coslada-Madrid, unde am susținut mai multe spectacole pentru românii de dincoace și de dincolo de Prut, aflați la muncă în construcții la Coslada și împrejurimile Madridului. Și la Coslada și la Londra, s-a dovedit că românii, oriunde ar trăi vremelnice, prin cântece și jocuri sunt mai uniți ca oricând și că „Între frați nu trebuie să se pună hotare”.

Ca și la Londra, și noi, novăcenii, la Coslada-Madrid, prin cântecele și jocurile noastre am căutat să-i facem fericiți pe români, măcar pentru câteva ore. Entuziasmul în care se manifestau după fiecare punct al programului ori deplasându-se după noi spre locul de cazare, ne-a îndreptățit să credem că am reușit în demersul nostru de a-i face să se simtă acasă, în strămoșescul pământ al vechii Dacii.

Constantin DĂRVĂREANU

COLEGIUL DE REDACȚIE:

Constantin DĂRVĂREANU, redactor șef
Nicolae VINȚANU, redactor șef adj.
Alina ȚICU, redactor
Cristian GRECOIU, redactor
Tel. 0744 656 726, e-mail: darvareanu@yahoo.com

Publicație lunară tipărită cu sprijinul
Primăriei și Consiliului Local Novaci
și al obștilor de moșneni din Novaci,
Pociovaliștea și Cernădia

Pre-press & print:

S.C. TIPOGRAFIA PROD COM S.R.L.
Târgu-Jiu, Gorj, str. Lt. Col. Dumitru Petrescu, nr.20
Tel. 0253-212.991, Fax 0253-218.343
E-mail: tipografia.prodcom@gmail.com

Tehnoredactare:
RODICA TEIȘI